

Toruń, dnia 24 kwietnia 2023 r.

Egz. nr 2

Skarżąca:

EKO 2 spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
ul. Lubelska 46, 10 – 406 Olsztyn,
tel. +48 89 533 47 12
NIP: 844-20-20-943, REGON: 791002510
reprezentowana przez
r.pr. Rafała Wadołowskiego

MINISTER KLIMATU I ŚRODOWISKA

za pośrednictwem

**Marszałka Województwa
Łódzkiego
Departament Geodezji,
Kartografii i Geologii**

ul. Solna 14
91 - 423 Łódź

ODWOŁANIE

od decyzji Marszałka Województwa Łódzkiego odmawiającej udzielenia koncesji na wydobywanie piasków kwarcowych oraz piasków czwartorzędowych z części złoża „Stefanów Ruszkowski I” sygn. GKIII.7422.79.2022.2023.MK z dnia 5 kwietnia 2023 r.

Na podstawie art. 127 § 1 oraz art. 129 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej – kpa) w związku z art. 157 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (dalej – pgg), w imieniu EKO 2 Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wnoszę odwołanie od decyzji Marszałka Województwa Łódzkiego odmawiającej udzielenia wnioskodawcy koncesji na wydobywanie piasków kwarcowych oraz piasków czwartorzędowych z części złoża „Stefanów Ruszkowski I” sygn. GKIII.7422.79.2022.2023.MK z dnia 5 kwietnia 2023 r. i zaskarżam ją w całości.

Do organu odwoławczego wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa,
2. zlecenie organowi pierwszoinstancyjnemu uzupełnienia dowodów i materiałów postępowania, na podstawie art. 136 § 1 kpa, tj.:
 - 1) przeprowadzenie uzgodnienia przedsięwzięcia z wójtem Gminy Brzeźnio, na podstawie art. 23 ust. 2a pkt 1 w związku z art. 7 pgg, w celu ustalenia nienaruszania lub naruszania zamierzoną działalnością przeznaczenia lub sposobu wykorzystania nieruchomości ustalonego w dokumentach ładu przestrzennego gminy, tj. w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Brzeźnio (dalej – Studium) albo w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, o ile zostanie prawomocnie uchwalony do czasu przeprowadzenia uzgodnienia,
 - 2) ustalenie stron postępowania zgodnie z przepisem szczególnym, tj. art. 41 ust. 1 pgg,
 - 3) przesłuchanie strony - właściciela działek położonych w obszarze górniczym, na okoliczność: czy był stroną postępowania prowadzonego przez wójta Gminy Brzeźnio w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia „Kopalnia piasku Stefanów Ruszkowski I” sygn. G.G.6220.8.2018 r., czy brał udział w otwartych rozprawach administracyjnych organizowanych przez organ prowadzący to postępowanie, czy organ prowadzący to postępowanie uniemożliwiał stronom wgląd do akt postępowania, w tym do raportu oddziaływania inwestycji na środowisko, czy posiada ekspertyzy biegłych sądowych stwierdzających negatywne oddziaływanie inwestycji na należące do niego nieruchomości, które wymienia w piśmie z dnia 2 lutego 2023 r. (akta sprawy), czy otrzymał egzemplarz decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla kopalni w Stefanowie Ruszkowskim z dnia 23 czerwca 2022 r. sygn. SKO 4161.8.22, czy skorzystał z prawa strony i zaskarżył decyzję SKO o sygn. SKO 4161.8.22
 - 4) z ostrożności procesowej, w razie uznania przez organ odwoławczy, że organ pierwszoinstancyjny poprawnie ustalił strony postępowania w liczbie 72 podmiotów, w tym 6 instytucji i 66 osób, wnoszę o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania 66 stron będących osobami fizycznymi w celu wykazania, iż twierdzenia o rzekomym negatywnym oddziaływaniu kopalni nie są oparte na badaniach i ekspertyzach albo opiniach biegłych i są sprzeczne z materiałami

zgromadzonymi w postępowaniu poprzedzającym wydanie decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla kopalni w Stefanowie Ruszkowskim z dnia 23 czerwca 2022 r. sygn. SKO 4161.8.22, a także w celu ustalenia interesu prawnego i podstaw faktycznych formułowanych przez ww. twierdzeń, a ponadto:

- a) w odniesieniu do osób, które podpisały listę załączoną do pisma z dnia 23.01.2023 r. i zostały uznane za strony (akta sprawy): czy osoby składające podpis ze wskazaniem miejsca swego zamieszkania znają treść pisma z dnia 23.01.2023 r. do którego dołączono listę z ich podpisami, czy osoby ujawnione na ww. liście znają dane personalne osoby sporządzającej pismo z dnia 23.01.2023 r. do którego dołączono listę z ich podpisami, czy podczas zebrania w dniu 23.01.2023 r. albo w innym miejscu lub dacie nakłaniano osoby uczestniczące w zebraniu do podpisania listy, a jeżeli tak to jakie są dane personalne osób nakłaniających do wystąpienia przeciwko eksploatacji złoża, czy była to lista obecności na zebraniu – czy lista afirmująca treści pisma z 23.01.2023 r.,

- b) przesłuchania:

(dane adresowe ww. w aktach sprawy), w celu wykazania, że to nie ww. sporządzili wniesione pisma i ujawnienia danych personalnych osoby będącej ich autorem, a także na okoliczności wskazane na wstępie ppkt 4),

- 5) z ostrożności procesowej w razie uznania przez organ odwoławczy za organem pierwszoinstancyjnym, że i są stronami postępowania (poz. nr 47 i 48 na wykazie stron), na podstawie art. 34 kpa w związku z art. 145 § 1 pkt 4 kpa, wnoszę o ustanowienie kuratora *ad actum* dla ww. osób, jako nieobecnych z powodu nieznanego organowi miejsca zamieszkania tych osób (brak kuratora strony, która bez własnej winy nie bierze udziału w postępowaniu jest podstawą wznowienia zakończzonego postępowania),
- 6) wyłączenie z akt postępowania pisma z dnia 22 marca 2023 r. oraz pism z 06.03.2023 r., 09.02.2023 r. i 16.01.2023 r., a także pisma z 08.03.2023 r., jako pism niezawierających informacji potrzebnych przy rozpatrywaniu sprawy, na podstawie § 2 pkt 1 i 12 rozporządzenia

Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych, poprzez ich zwrot do adresatów lub przesłanie do organów rzeczowo właściwych (art. 65 i art. 66 § 3 kpa),

3. dokonanie kompleksowej oraz swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego (po jego uzupełnieniu przez organ pierwszoinstancyjny) i rozstrzygnięcie sprawy, co do jej istoty przez wydanie koncesji zgodnie z wniesionym przez EKO 2 sp. z o. o. wnioskiem (przy uwzględnieniu interesu publicznego rozumianego, jako interes narodu i państwa).

Na podstawie art. 79 kpa, żądam zawiadomienia mnie o terminie i miejscu przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków lub dokonywania oględzin na co najmniej 7 dni przed czynnością, bowiem zgłaszam swoją partycypację w tych czynnościach.

Organowi pierwszego stopnia zarzucam naruszenie art. 29 ust. 1 pgg przez jego nieuprawnione zastosowanie w rezultacie:

1. obraży przepisu szczególnego, tj. art. 23 ust. 2a pkt 1 w związku z art. 7 ust 2 pgg przez jego niezastosowanie, podczas gdy organ jest zobowiązany do zbierania materiału dowodowego z urzędu, w tym dokonywania prawem nakazanych uzgodnień, tj. naruszenie art. 7 w związku z art. 77 § 1 i art. 106 § 1 kpa, (podjęcie decyzji odmownej nie zwalnia organu z obowiązku dokonania nakazanych prawem czynności dowodowych, uzgodnienie jest ustawowo wymaganym elementem postępowania prowadzonego w sprawie wydania koncesji i winno być wykonane bez względu na rodzaj późniejszego rozstrzygnięcia),
2. naruszenia właściwości rzeczowej organu, tj. art. 20 kpa w związku z art. 23 ust. 2a pkt 1 pgg, przez samodzielne ustalenie, iż inwestycja naruszy przeznaczenie nieruchomości określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Brzeźnio, podczas gdy wyłączną kompetencję w tym zakresie ustawodawca przyznaje wójtom, a zatem w okolicznościach sprawy organem właściwym rzeczowo jest wójt Gminy Brzeźnio,
3. obraży art. 106 § 5 kpa, tj. pozbawienie wnioskodawcy prawa do wniesienia zażalenia na postanowienie wójta o odmowie uzgodnienia inwestycji w wyniku

- bezprawnego przejęcie kompetencji wójta przez organ pierwszoinstancyjny (*vide* zarzut nr 2),
4. obraży art. 7 kpa przez jego błędną wykładnię w zakresie „interesu społecznego” w kontekście normy prawnej ustanowionej w art. 125 ustawy Prawo ochrony środowiska, tj. imperatywu kompleksowego wykorzystania złóż kopalin, organ błędnie uznał, iż prywatny interes osób nie będących stronami postępowania jest interesem społecznym, podczas gdy w rozpatrywanej sprawie interesem społecznym jest interes narodu, natomiast udział społeczeństwa (w tym osób nie będących stronami) w sprawie ustawodawca zagwarantował na etapie postępowania w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań dla niniejszego przedsięwzięcia, które prowadziła wójt Gminy Brzeźnio,
 5. naruszenie art. 41 pgg w związku art. 6 kpa przez zastosowanie dyspozycji art. 28 kpa do określenia stron postępowania, podczas gdy zgodnie z podstawową zasadą stosowania prawa *lex specialis derogat legi generali* do określenia stron postępowania należało użyć kryteriów ustanowionych w przepisie szczególnym, tj. art. 41 ust. 1 pgg,
 6. naruszenie art. 79a kpa, przez zaniechanie poinformowania wnioskodawcy o istniejących w uznaniu organu przesłankach mogących skutkować podjęciem decyzji odmawiającej wydania koncesji, do czego organ był zobowiązany.

Wniosek do Organu pierwszoinstancyjnego.

na podstawie art. 132 § 2 kpa wnoszę o uznanie, iż niniejsze odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, a zatem proszę o wydanie przez organ pierwszoinstancyjny decyzji o uchyleniu zaskarżonej decyzji w celu powrotu do kontynuowania postępowania dowodowego (jurysdykcyjnego) po uzyskaniu zgody stron ustalonych zgodnie z art. 41 pgg, co umożliwi rzetelne oraz kompleksowe (pełne) ustalenie stanu faktycznego, w tym przeprowadzenie uzgodnienia, a następnie wyczerpującą ocenę zebranych dowodów i rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z wniesionym wnioskiem.

Spostrzeżenia natury ogólnej

Zasada dwuinstancyjności wyrażona w art. 15 kpa stanowi o istocie postępowania administracyjnego. Zgodnie z tą zasadą każda sprawa administracyjna rozpoznana i rozstrzygnięta orzeczeniem organu I stopnia podlega w wyniku złożenia odwołania ponownemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu przez organ II stopnia. Przedmiotem postępowania odwoławczego jest zatem zarówno powtórne rozpatrzenie konkretnej sprawy i jej załatwienie, jak i weryfikacja decyzji organu I stopnia. Dodatkowo organ odwoławczy, o ile zaistnieje taka potrzeba jest zobligowany do przeprowadzenia dodatkowych czynności wyjaśniających, które w niniejszej sprawie zostały wskazane we wnioskach i uzasadnione w części szczególnej niniejszego odwołania.

Nawiązując do argumentacji organu dotyczącej pojmowania przez organ „interesu społecznego” wskazuję, że w celu właściwego rozumienia interesu publicznego (społecznego) należy przywołać generalną zasadę konstytucyjną, tj. obowiązek działania władzy w interesie najszerzych grup społeczeństwa, a jeżeli jest to możliwe całego narodu, co znajduje swe odzwierciedlenie w art. 7 kpa i jest tożsame z działaniem mającym na względzie słuszny interes społeczny (art. 7 kpa), rezygnacja z tego interesu z powodu sprzeciwu jednego lub kilku mieszkańców niweczy ten naczelny imperatyw.

W odniesieniu do złóż kopalin należy stwierdzić, że są one dobrem narodowym i dlatego podlegają szczególnej ochronie. Każde przeciwne twierdzenie naraża na szkodę interes państwa, państwa rozumianego, jako struktury powołanej przez naród i działającej w interesie tego narodu. Kopaliny przyczyniają się do wzmocnienia suwerenności kraju, w tym niezależności ekonomicznej, a ich eksploatacja przyczynia się do gospodarczego rozwoju danych regionów. Przyjmując za prawdziwe twierdzenia przeciwne, pozbawiamy naród bogactw naturalnych, a jednocześnie zgadzamy się na ich nabywanie w innych krajach, bowiem nie sposób przyjąć, iż gospodarka w ogólnym ujęciu może funkcjonować bez wykorzystania zasobów naturalnych¹.

Przyjmując racjonalność ustawodawcy za bezsporną, należy wskazać, że prawodawca ustanowił prawa będące emanacją woli narodu, które chronią złoża kopalin i przez pryzmat tej ochrony winny być podejmowane wszelkie władcze decyzje administracji publicznej oraz dokonywana interpretacja obowiązujących przepisów prawa.

¹ Zainteresowanych przedmiotową problematyką odsyłam do materiałów Międzynarodowej Konferencji pt. „Ochrona złóż kopalin jako podstawa bezpieczeństwa surowcowego”, która odbyła się w Krakowie w maju 2022 r.

Dekodowanie norm prawnych prowadzące do unicestwienia ochrony złoża i możliwości jego eksploatacji jest wykładnią *contra legem* oraz *contra imperii*.

Złoża kopalin są elementami środowiska i dlatego ustawodawca objął je prawną ochroną w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska². Przywołać wypada art. 125, który stanowi, że: **Złoża kopalin podlegają ochronie polegającej na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu kopalin, w tym kopalin towarzyszących.** Natomiast w art. 126 ust. 1 ustawodawca wskazuje na warunek ekonomicznej opłacalności eksploatacji złoża używając terminu „gospodarczego uzasadnienia”.

A zatem złoża kopalin podlegają ochronie, a ochrona ta polega na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym ich wykorzystaniu, w tym kopalin towarzyszących. Adresatem tej generalnej zasady są przede wszystkim organy państwa, które korzystając z *ius imperii*, posiadają środki prawne, w tym przymusu państwowego do zapewnienia realizowania w interesie społecznym tego obowiązku. Zatem nie może być mowy o kompleksowym wykorzystaniu złoża jeżeli w wyniku działania organów państwa złożę w Stefanowie Ruszkowskim przed pełnym wykorzystaniem zostanie zrehabilitowane, dodatkowo przedsiębiorca z trudnych do zrozumienia powodów nie otrzyma koncesji niezbędnej do jego kompleksowego wykorzystania. Organ pierwszoinstancyjny z urzędu posiada informacje, iż od 2012 – 2015 r. na większości działek stanowiących złożę prowadzono wydobywanie na podstawie koncesji o sygn. ROV.7422.194.2012.KK wydanej przez organ oraz o udokumentowanej zasobności złoża.

Zważyć też należy, że obowiązująca legislacja tworzy warunki prawne służące gospodarczo uzasadnionej eksploatacji złóż kopalin. Prawo określa warunki uzyskania zezwolenia na poszukiwanie złóż kopalin, a w razie ich ujawnienia nakazuje przeprowadzić kalkulację ekonomiczną, czyli określić zasobność złoża (co jest częścią składową dokumentacji geologicznej oraz wniosku o wydanie koncesji). Nadto, zobowiązuje specjalistyczne organy państwa do pomocy przedsiębiorcy, pomoc polega na określeniu warunków technicznej eksploatacji złoża w sposób jak najmniej szkodzący środowisku, co znajduje swoje odzwierciedlenie w decyzji środowiskowej. Przedsiębiorca dowiaduje się jak prowadzić wydobywanie, aby nie degradować środowiska. Ponadto, prawodawca respektuje prawa społeczności lokalnej i nakazuje organowi wydającemu decyzję środowiskową przeprowadzenie konsultacji społecznych, co gwarantuje udział społeczeństwa w podejmowanej decyzji. Konsultacje społeczne są realizowane na etapie

² Tekst jednolity, Dz.U. z 2020 r., poz. 1219 ze zm.

określania uwarunkowań środowiskowych dla przedsięwzięcia (tutaj kopalni), stanowi o tym art. 30 i następne ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej – uoos). Dodatkowo prawodawca powołał szereg organów kontrolnych, których zadaniem jest bieżący nadzór nad sposobem wykonywania praw z koncesji, w tym ochrony środowiska przez przedsiębiorcę. Są nimi przede wszystkim organy nadzoru górniczego oraz organy administracji geologicznej, a także np. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska. Racjonalny ustawodawca kierując się dobrem środowiska, w tym ludzi będących jego elementem, nakazuje również rekultywację wykorzystanych górniczo gruntów. Warto zauważyć, że prawo ustanawia reżim, tj. kolejność czynności, a zatem zgodnie z art. 129 pgg najpierw następuje likwidacja zakładu górniczego, a następnie rekultywacja gruntów po działalności górniczej - zgodnie z art. 20 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych³. W ocenie EKO 2 wykonywanie rekultywacji w kontekście niewykorzystania złoża w Stefanowie Ruszkowskim, które ma dużą zasobność jest sprzeczne z przepisami prawa nakazującymi kompleksową eksploatację złóż kopalin, nie jest uzasadniona ekonomicznie i narusza zasady doświadczenia życiowego oraz racjonalnego rozumowania, którymi powinny kierować się organy administracji w procesie swobodnej oceny dowodów przed podjęciem władczej decyzji (art. 80 kpa)⁴. Dlaczego organ nie dostrzega uzasadnionej interesem publicznym potrzeby kontynuacji wydobywania kopaliny na podstawie koncesji przez EKO 2 – trudno dociec.

Organ pierwszoinstancyjny powołując się na interes publiczny (społeczny) błędnie go interpretuje – nie dostrzega, co jest interesem publicznym, a co jest prywatnym interesem nielegitymowanych procesowo osób, które wystąpiły pisemnie do organu (osób nie posiadających przymiotu strony – o czym w części szczegółowej uzasadnienia).

³ Tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 1326 ze zm.

⁴ Wyrok NSA o sygn. II GSK 1258/19, Zasada swobodnej oceny dowodów, obowiązująca w postępowaniu administracyjnym. Zasada swobodnej oceny dowodów, obowiązująca w postępowaniu administracyjnym (art. 80 k.p.a.), nie oznacza jednakże dowolności oceny mocy i wiarygodności dowodu, lecz jego ocenę wraz z całym materiałem dowodowym sprawy i na jego tle, a więc wiąże się z koniecznością porównania różnych dowodów ze sobą, z ustaleniem przesłanek, które obniżają bądź też pozbawiają dany dowód mocy dowodowej lub wiarygodności (Borkowski J. glosa do wyroku NSA z dnia 6 października 1993 r., I SA 1270/93 P OSP 1994/7-8/131 -1.1). Ocena dowodów jest "czynnością myślową" i jak każda czynność tego rodzaju powinna opierać się na zasadach logicznego myślenia (W. Berutowicz, PC, s. 192), nie powinna uchylać zasadom logiki (E. Iserzon (w:) Komentarz IV, 1970, s. 156). Organ administracji publicznej może zatem wysnuwać z zebranego materiału dowodowego tylko wnioski logicznie uzasadnione. Zgodnie z powszechnie przyjętym poglądem organ orzekający ocenia wyniki postępowania wyjaśniającego (dowodowego) na podstawie wiedzy i zasad doświadczenia życiowego (J. Wróblewski, Sądowe stosowanie..., s. 197).

Warto odnieść się do relacji zachodzącej między przedsiębiorcą, a wszystkimi organami administracji publicznej biorącymi udział w procesie uzyskiwania przez przedsiębiorcę prawa do eksploatacji złoża. Otóż co do zasady wszystkim podmiotom publicznym ustawodawca przekazał *ius imperii* w celu wsparcia przedsiębiorcy w wieloetapowym i trudnym procesie uzyskiwania i wykonywania koncesji. Gdyby wola prawodawcy była przeciwna ustanowiłby jeden przepis zakazujący eksploatacji kopalni. A zatem przedsiębiorca w aktualnie obowiązującym ustroju społeczno – gospodarczym RP wydobywając kopalinę – nie działa wyłącznie we własnym interesie – działa w interesie narodowym. Bowiem nie ma prawnych nakazów prowadzenia zakładów górniczych przez podmioty państwowe, które w innych realiach ustrojowych były podmiotami państwowymi.

To przedsiębiorca przejmuje ryzyko inwestycyjne, uwalniając od tego ryzyka podmioty państwowe (publiczne). Prowadzi poszukiwanie złoża kopaliny na własny koszt, co jest związane z uzyskaniem odpłatnego zezwolenia od organów państwa, a także wiąże się odpłatnymi umowami z właścicielami gruntów oraz nabywa niezbędne wyposażenie techniczne do poszukiwań i wydobywania. Finansuje wykonanie raportu oddziaływania kopalni na środowisko, co jest prawem nakazanym elementem w postępowaniu w sprawie uzyskania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych dla tego przedsięwzięcia. Nabywa wyposażenie techniczne niezbędne do eksploatacji złoża zgodnie z koncesją i warunkami określonymi w decyzji środowiskowej, zapewnia zbyt kopaliny oraz likwidację i rekultywację gruntów pokopalnianych. W przedmiotowym procesie wnosi do Skarbu Państwa i samorządu prawem nakazane daniny publiczne, opłaty eksploatacyjne i podatki, zatrudnia i wynagradza pracowników, a zatem realizuje misję rozwoju gospodarczego kraju. Dlatego przedsiębiorca ma prawo oczekiwać, że organy publiczne będą go wspierały w tej niełatwej przecież działalności gospodarczej.

uzasadnienie szczegółowe

Argumentując zakres zaskarżenia, należy podnieść, że organ poprawnie zgromadził ustawą wymagany materiał dowodowy, jednak wadliwie go rozpoznał (ocenił) i w wyniku popełnionego błędu podjął decyzję odmowną, która nie ma oparcia w materiale dowodowym. Jedynym istotnym brakiem dowodowym, który wymaga uzupełnienia jest uzgodnienie wpływu inwestycji na określone w Studium przeznaczenie gruntów. Organ naruszył w toku postępowania kilka przepisów prawa w wyniku ich błędnej interpretacji i zastosowania albo wadliwej oceny dostępnych organowi materiałów. Poszczególne

uchybień w syntetyczny sposób zostaną poniżej przedstawione wraz z wytknięciem organowi konkretnych naruszeń i ich procesowych konsekwencji.

Zaniechanie organu polegające na celowym niewykonaniu uzgodnienia nakazanego art. 23 ust 2a pkt 1 pgg

Ustawodawca upoważnił marszałków województw do prowadzenia postępowań i udzielania koncesji na wydobywanie kopalin, które nie zostały wymienione w art. 22 ust. 1 i 2 pgg, lecz jednocześnie ograniczył tę kompetencję obowiązkiem dokonywania uzgodnień z innymi współdziałającymi podmiotami na mocy art. 23 pgg. Jakie jest *ratio legis* takiego ograniczenia w odniesieniu do ust. 2a, przywołanego art. 23. Otóż, jak nie trudno ustalić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (MPZP) oraz Studium są wynikiem podjętej uchwały o przyjęciu ich projektu - można nawet zaryzykować twierdzenie, że są uchwałą Rady Gminy. Dlatego organ uchwałodawczy czyli rada gminy lub organ wykonawczy gminy czyli wójt, który projekt przygotowywał, posiadają najdalej idącą i najszerszą wiedzę o ww. dokumentach i z tego powodu przyjmowane przez wójta interpretacje ich postanowień są interpretacjami autentycznymi, a więc najbardziej oddającymi cele aktu i zamierzeń pozwalających ten cel osiągnąć.

Właśnie z powyższego powodu racjonalny ustawodawca nakazuje organowi prowadzącemu postępowanie koncesyjne dokonywać uzgodnień z wójtem. Organ nie ma właściwości rzeczowej (nie ma prawa w kontekście art. 6 kpa i 20 kpa) do oceny, czy planowana inwestycja naruszy czy nie naruszy przeznaczenie nieruchomości, które zostało określone w Studium. Nie jest relewantne przekonanie organu o naruszeniu przeznaczenia nieruchomości określonego w Studium, które organ wywiódł w wyniku zapoznania się z treścią tego Studium (na marginesie wskazać wypada, że organ popełnił podstawowy błąd procesowy, bowiem winien wykonać protokół oględzin Studium, którego nie wykonał). Dodatkowo, nie jest ważne dla istnienia obowiązku wykonania uzgodnienia, czy organ zamierza wydać koncesję, czy odmówić jej wydania, ponieważ art. 77 kpa nakazuje zgromadzić cały prawem nakazany materiał dowodowy, a więc uzgodnienie z wójtem również, a następnie ocenić ten materiał (art. 80 kpa) i rozstrzygnąć sprawę.

Nie można również pominąć konsekwencji procesowych, które następują w wyniku przejęcia kompetencji wójta przez organ i dokonania samodzielnej oceny potencjalnego konfliktu inwestycji z przeznaczeniem gruntów określonym w Studium. Otóż takie postępowanie organu pozbawia wnioskodawcę prawa skorzystania z prawa do

zażalenia niekorzystnego postanowienia, tj. odmowy uzgodnienia, ponieważ nie istnieje postanowienie, które wnioskodawca mógłby zaskarżyć do SKO, na podstawie art. 106 § 5 kpa.

Konkludując powyższe, należy stwierdzić, że każda interpretacja, która dopuszcza pominięcie uzgodnienia ustanowionego w art. 23 ust. 2a pkt 1 pgg, i rozstrzygnięcie postępowania, co do jego istoty bez tego uzgodnienia jest interpretacją błędną – i nie zmienia tego incydentalne orzeczenie WSA, jak chce organ, bowiem gdyby sądy były nieomyślne to instancje odwoławcze (NSA) byłyby zbędne, a nie są.

Na marginesie powyższych rozważań oraz argumentacji organu przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżanej decyzji podnieść warto, że Studium jest wewnętrznym aktem gminy uchwalonym przez radę gminy i wiąże organ wykonawczy gminy czyli wójta, jak również samą radę (do dnia ewentualnej prawomocnej zmiany). Projektując miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego na konkretne rejony - sołectwa (MPZP w gminie może być jednocześnie kilka, nie ma nakazu, aby MPZP obejmował cały teren gminy) albo wydając warunki zabudowy dla danych działek na wniosek inwestorów, organy gminy są zobowiązane do respektowania postanowień Studium, ponieważ studium obejmuje cały teren gminy. Dlatego nie jest przypadkiem, że ustawodawca w art. 95 ust. 1 pgg nakazuje w celu ochrony udokumentowanych złóż kopalin ujawnienie złóż w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa. Ponadto, w ust. 2 prawodawca uszczegółowia powyższy obowiązek i precyzuje, że w terminie do 2 lat od dnia zatwierdzenia dokumentacji geologicznej przez właściwy organ administracji geologicznej obszar udokumentowanego złoża kopaliny obowiązkowo wprowadza się do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

Dlatego wójt Gminy Brzeźnio nie wypełniła, w tym zakresie ustawowego obowiązku – trudno dociec, przecież otrzymała decyzję o zatwierdzeniu dokumentacji geologicznej złoża w Stefanowie Ruszkowskim.

Marszałek Województwa Łódzkiego w dniu 24 października 2017 r. decyzją zatwierdził dokumentację geologiczną złoża na podstawie materiałów postępowania o sygn. RŚV.7427.2.32.2017.MK. Zgodnie z art. 94 ust.1 pkt 1 pgg właściwy organ administracji geologicznej (tutaj ww. Marszałek) przesyła kopie decyzji dotyczących dokumentacji geologicznych organom wykonawczym jednostek samorządu terytorialnego, których terytoriów dotyczy dokumentacja geologiczna. A zatem wójt

Gminy Brzeźnio dysponowała dokumentami stanowiącymi podstawę do wykonania dyspozycji art. 95 ust. 2 ww. ustawy, tj. ujawnienia w Studium złoża kopaliny w terminie 2 lat, od 2017 r.

Należy nadmienić, że EKO 2 sp. z o.o. wystąpiła do Wójta Gminy Brzeźnio pismem z dnia 14 maja 2020 r. o udzielenie informacji w przedmiotowej sprawie, wskazując ustawowy termin (2 lata) na dokonanie powyższej czynności. W odpowiedzi wójt Gminy Brzeźnio (pismo z dnia 22.06.2020 r. znak GG 6872.12.2020) wskazała, że podjęto czynności zmierzające do złożenia zapytania ofertowego na wykonanie projektu studium z uwzględnieniem złoża, co jednak nie nastąpiło (kopia ostatniego pisma w tej sprawie w załączeniu). Dopiero działanie wojewody podjęte na wniosek wnioskodawcy skutkowało ujawnieniem złoża w Studium w trybie zarządzenia nadzorczego z dnia 22 grudnia 2022 r. (w aktach sprawy). Dlatego aktualnie w Studium są ujawnione wszystkie działki tworzące złożę i nie ma wątpliwości, iż w celu ochrony złoża nie można na ich terenie zezwalać - wydawać warunków zabudowy na jakiejkolwiek inwestycje prywatne lub publiczne.

Gdyby złożę zostało wprowadzone do Studium przez wójta z zachowaniem ustawowych terminów, wówczas wszyscy zainteresowani wznoszeniem budynków w sąsiedztwie lub kupnem nieruchomości mieliby możliwość łatwego ustalenia, iż w przyszłości nastąpi eksploatacja złoża. A zatem ewentualne pretensje aktualnych mieszkańców winny być kierowane pod adresem osób, które zaniechały wykonania ustawowego obowiązku ujawnienia złoża w Studium, a nie wobec EKO 2 sp. z o. o.

Warto, w tym miejscu odnieść się do planowanej rekultywacji gruntów po kopalnianym wykorzystaniu złoża. Trudno nie odnieść wrażenia, że organ nie podąża w kierunku promowanej od kilku lat (trafnej) polityki rządu RP w zakresie gromadzenia wód opadowych w jak największej ilości w zbiornikach, co zapobiega spływaniu tych wód rzekami do morza (pustynnienie obszarów RP jest faktem bezspornym i warto go zaakceptować oraz dążyć do powstrzymania tego procesu). Otóż, prawodawca uchwalając przepisy promujące małą retencję, śródpolne oczka wodne oraz przydomowe oczka wodne (rządowy program Oczko Wodne Plus, Program Moja Woda i inne) jednoznacznie wskazuje, że nadrzędnym społecznym dobrem, które organa administracji publicznej winny uwzględniać z urzędu jest zatrzymywanie jak największej ilości wody opadowej w zbiornikach wodnych. Nie wydaje się za celowe argumentowanie, że śródpolne zbiorniki

wodne (zalne wyrobiska) generują więcej fauny i flory (wprowadzają różnorodność gatunkową) niż uprawiane monokulturowo pola.

Nadmienić należy, że w Studium dopuszcza się rekultywację inną jak zmierzającą do *restitutio in integrum*, a zatem inną jak rolną. Studium na str. 64 w dziale pt. Tereny eksploatacji powierzchniowej stanowi, że:

Zagospodarowanie terenu zgodnie z określonym przeznaczeniem wyłącznie po udokumentowaniu złoża oraz uzyskaniu wymaganych prawem decyzji i koncesji zezwalających na jego eksploatację (nie dotyczy eksploatacji dla zaspokojenia potrzeb własnych osoby fizycznej zgodnie z obowiązującymi przepisami odrębnymi).

*Wytyczne: warunki zagospodarowania, eksploatacji, zgodnie z wydanymi koncesjami; preferowana rekultywacja terenów wyeksploatowanych w kierunku rolnym, łkowym lub leśnym; **rekultywacja w kierunku innym niż preferowany możliwa w uzasadnionych przypadkach wynikających z indywidualnych uwarunkowań**; dopuszcza się rekultywację poprzez wypełnienie wyrobisk poeksploatacyjnych odpadami innymi niż niebezpieczne w procesie odzysku R-5, R-13, tzn. poprzez odzysk gruntu i recykling nieorganicznych materiałów budowlanych; w ramach terenu dopuszcza się lokalizację zaplecza gospodarczo-socjalnego oraz infrastruktury, obiektów i urządzeń związanych z obsługą zakładu górniczego; dopuszcza się lokalizację urządzeń ogniw fotowoltaicznych i kolektorów słonecznych - odnawialnych źródeł energii.*

Dodatkowo Studium na str. 67 wskazuje, że: *Dla wszystkich terenów wyznaczonych w studium przy sporządzaniu planów miejscowych należy wziąć pod uwagę następujące wytyczne: nowa zabudowa stanowić ma uzupełnienie istniejącej zabudowy i nawiązanie do jej charakteru, (...).*

Mając na uwadze przywołane fragmenty Studium, uzasadnione jest twierdzenie, że w razie otrzymania koncesji zagospodarowanie terenu nie będzie sprzeczne ze Studium, o ile będzie zgodne z koncesją.

Konkludując przedmiotowe rozważania dotyczące Studium i procedury uzgodnienia z wójtem zgodności inwestycji nie można pominąć fragmentu uzasadnienia zaskarżanej decyzji (str. 7), takiego, że: „*Celem omawianej regulacji jest zagwarantowanie właścicielom i użytkownikom nieruchomości objętych koncesją, że prowadzona działalność górnicza nie spowoduje, iż utracą oni możliwość korzystania z tych nieruchomości zgodnie z ich przeznaczeniem*”. Jak się wydaje trudno o bardziej absurdalną argumentację, w kontekście art. 10 ust. 3 pgg: „*Złoża kopalin niewymienionych w ust. 1 i 2 są objęte*

prawem własności nieruchomości gruntowej”, a ponadto umów dzierżawy gruntów objętych wnioskiem koncesyjnym, które zawarto na 30 lat. Czy można sobie wyobrazić kopalnię odkrywkową prowadzoną jednocześnie z produkcją roślinną – to jest zgodnie z przeznaczeniem rolnym gruntów? – czy organ wyklucza prawną możliwość zmiany przeznaczenia gruntów w związku z prowadzeniem zakładu górniczego? – trudno dociec (*vide* art. 7 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz cytowany powyżej fragment Studium).

Błędne rozumienie „interesu społecznego” przez organ w kontekście ochrony złóż kopalin oraz oddziaływania kopalni na środowisko

Jako istotny powód negatywnego rozstrzygnięcia wniosku organ wskazuje niezadowolenie mieszkańców z wpływu inwestycji na środowisko. Nadmienić wypada, że proces nabywania uprawnienia do eksploatacji złoża przez przedsiębiorcę składa się z kilku etapów, z których każdy kończy się decyzją administracyjną. Etapem w ramach, którego ustawodawca gwarantuje udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji jest postępowanie w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia, a w okolicznościach niniejszej sprawy - kopalni odkrywkowej w Stefanowie Ruskowskim. Dlatego organ prowadzący postępowanie koncesyjne nie ma podstaw prawnych do kwestionowania ustaleń poczynionych przez rzeczowo w tej sprawie właściwy organ, tj. wójta Gminy Brzeźnio oraz SKO w Sieradzu. Bowiem postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia „Kopalnia piasku Stefanów Ruskowski I”, sygn. GG 6220.8.2018 przeprowadziła wójt Gminy Brzeźnio, natomiast decyzję rozstrzygającą podjęło SKO w Sieradzu (decyzja jest w aktach sprawy), które posiadały wyłączną właściwość rzeczową.

W celu dowodowego potwierdzenia, iż lokalna społeczność brała udział w podejmowaniu ww. decyzji organ koncesyjny posiadał prawną możliwość przeprowadzenia dowodu z akt tego postępowania i dokonania ich oględzin. Zapewne z łatwością ustaliby ile było otwartych rozpraw administracyjnych oraz spotkań środowiskowych, a także zapoznaby się z naukowymi ekspertyzami raportu i argumentacją pozwalającą stwierdzić, że przestrzeganie przez przedsiębiorcę określonych decyzją uwarunkowań zapewnia bezpieczeństwo dla środowiska, w tym bezpieczeństwo mieszkańców. Dlaczego organ nie wykonał przedmiotowych ustaleń i uznał za wiarygodne

nie poparte obiektywnymi dowodami twierdzenia osób, które następnie błędnie uznał za strony – trudno dociec.

W celach edukacyjnych dla organu pierwszoinstancyjnego warto nadmienić, że ustawodawca w art. 81 uoos⁵ wymienia, jakie materiały organ jest zobowiązany uzyskać oraz jakie procedury przeprowadzić, aby wydać decyzję o uwarunkowaniach środowiskowych, należy zauważyć, że organ (wójt) wszystkie wymagane tym przepisem materiały zgromadziła oraz przeprowadziła nakazane procedury. Przepis – art. 81 ust. 1 stanowi, że:

Jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;*
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;*
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;*
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.*

Organ uzyskał wymagane art. 77 uoos uzgodnienia z innymi podmiotami, nr UG Brzeźnio:

1. 4169 z 17.10.2018 r., nadawca: Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sieradzu,
2. 4649 z 21.11.2018 r., nadawca: Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu,
3. 6 z 02.01.2019 r., nadawca: Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sieradzu,
4. 231 z 17.01.2019 r., nadawca: Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu,
5. 2312 z 05.06.2019 r., wraz z załącznikiem – pismo PO.RZŚ.436.136.2019.KS z 05.06.2019 r. Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu,
6. 2323 z 06.06.2019 r., nadawca: Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sieradzu,
7. 3709 z 03.10.2019 r., wraz z załącznikiem – pismo PO.RZŚ.436.136.2019.KS z 02.10.2019 r. Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu,
8. 3924 z 17.10.2019 r., nadawca: Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sieradzu,
9. 4866 z 23.12.2019 r., wraz z załącznikiem – pismo WOOS 4221.185.2019.PTa.9 Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Łodzi.

⁵ Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Wymienione instytucje określiły warunki eksploatacji złoża piasku (wskazały dokładnie jak prowadzić zakład górniczy, aby jego funkcjonowanie nie zagrażało środowisku). Dodatkowo, wójt wypełniła ustawowy nakaz przeprowadzenia konsultacji społecznych organizując z udziałem przedstawicieli wnioskodawcy publiczną rozprawę administracyjną, spotkanie środowiskowe w sołectwie, a także kilka Sesji Rady Gminy Brzeźnio z udziałem społeczeństwa i przedstawicieli wnioskodawcy, a zatem i ten wymóg ustawowy został spełniony.

Organ koncesyjny otrzymał szereg wystąpień o tożsamej albo bardzo zbliżonej treści, które zawierały twierdzenia dotyczące negatywnego wpływu kopalni na otaczające środowisko. Z trudnych do zrozumienia powodów organ włączył te wystąpienia do akt postępowania i uznał je za wiarygodne w takim stopniu, iż przyjął je za podstawę odmowy wydania koncesji. Poprawne postępowanie organu powinno wynikać w pierwszej kolejności z analizy tych wystąpień, po ustaleniu, że dotyczą środowiskowych uwarunkowań – organ winien stwierdzić brak swej właściwości rzeczowej do ich rozpoznania i przesłać je do organu właściwego, tj. SKO w Sieradzu (art. 65 kpa). Bowiem, to SKO winno ocenić, czy przedmiotowe wystąpienia mogą skutkować podjęciem czynności wyjaśniających ukierunkowanych na wznowienie postępowania w sprawie określenia uwarunkowań środowiskowych dla kopalni w Stefanowie Ruszkowskim.

Ponadto, warto zauważyć, że organ nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej zmierzającej do ustalenia faktycznych podstaw twierdzeń osób występujących do organu, jak również z uwagi na ich niemalże identyczną treść nie podjął próby ustalenia danych osoby, która jest ich autorem.

Argumentację, co jest - a co nie jest interesem społecznym w okolicznościach niniejszej sprawy przedstawiono w części ogólnej uzasadnienia.

Dodać jedynie warto, że ochrona złoża, o której stanowi art. 95 ust.1 pgg winna być rozumiana w ten sposób, że ustawodawca chroni złoża uniemożliwiając wznoszenie na jego terenie trwałych budowli albo urządzeń użyteczności publicznej, dróg itp. Ochrona jest kontynuowana do czasu kompleksowego wykorzystania złoża. Dlatego społeczność lokalna nie może oczekiwać, że złożo zostanie „zapomniane” i nie będzie w przyszłości eksploatowane (złoża nie można przesunąć w dogodne miejsce, ograniczyć urbanizację można).

Zagadnienie drogi do wywozu kopaliny

Organ nie ma podstaw prawnych do oceny oddziaływania drogi na środowisko, bowiem ocena uwarunkowań środowiskowych dla dróg należy do wyłącznej właściwości Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, o czym stanowi art. 75 ust. 1 pkt 1) lit. a) tiret pierwszy ustawy uoos. Organ jest zobowiązany, a zatem prawnie ograniczony do gromadzenia dowodów i ich weryfikacji przede wszystkim zgodnie z art. 24 i 26 pgg. Koncesja może kształtować prawnie kwestie związane z obszarem i terenem górniczym, a ich elementami nie są drogi znajdujące się poza ww. strefami.

Błędne określenie stron postępowania

Generalną zasadą stosowania przepisów prawa jest zasada stosowania w pierwszej kolejności przepisów szczególnych, a jeżeli dana kwestia nie jest w nich określona wówczas zastosowanie mają przepisy ogólne (*lex specialis derogat legi generali*, przepis szczególny pozwala na niestosowanie przepisu ogólnego).

A więc należy określić pierwszeństwo stosowania przepisów w niniejszym postępowaniu koncesyjnym. Bezspornie w pierwszej kolejności należy stosować przepisy ustawy Prawo geologiczne i górnicze, a jeżeli w odniesieniu do przedsiębiorcy ww. ustawa nie precyzuje jakiegoś zagadnienia, wówczas na podstawie odesłania w art. 21 ust. 2 pgg zastosowanie ma ustawa Prawo przedsiębiorców, a jeżeli i w tej ustawie nie uregulowano danej kwestii – należy stosować przepisy ogólne, w tym kpa.

Dłaczego organ narusza tę oczywistą zasadę – trudno zrozumieć, do wyłonienia stron postępowania posługuje się kryteriami art. 28 kpa, podczas gdy właściwym przepisem jest art. 41 pgg. Nie dość, że pomija art. 41 pgg, to na domiar złego wadliwie stosuje art. 28 kpa. Bowiem, nie sposób pominąć, że przyznaje status strony osobom, które nie są właścicielami nieruchomości gruntowych położonych w obszarze albo terenie górniczym, a jednocześnie nie wykazuje przepisu prawa materialnego, który dawałby tym osobom podstawę do udowodnienia interesu prawnego, który musi wynikać z konkretnego przepisu, a nie domniemań. Organ i rzekome strony nie wskazują na podstawie jakich przepisów koncesja ograniczy ich prawa albo odbierze im prawa już posiadane albo nałoży na nich obowiązek. Osoby te usiłują przedstawić swój prywatny interes faktyczny wywodząc go z ogólnego niezadowolenia z faktu istnienia złoża i kopalni oraz hipotetycznych negatywnych oddziaływań. Tak prezentowany interes faktyczny wskazuje, że błędnie (mylnie) identyfikują adresata artykułowanych żądań i zastrzeżeń. Z uwagi, iż

są to kwestie związane ze oddziaływaniem na środowisko – właściwym adresatem jest SKO w Sieradzu, o czym była już mowa powyżej.

Pomimo tego, że w Polsce nie obowiązuje precedensowy system prawa, a tym bardziej mając na uwadze, że administracja publiczna nie jest związana orzeczeniami sądowymi wydanymi nawet w składzie 7 sędziów NSA – to jednak w niniejszej argumentacji przywołam wyrok NSA z dnia 4 sierpnia 2022 r. sygn. II GSK 2000/18 i proszę organ o zapoznanie się z jego treścią. Dodam tylko, że warto zapoznać się z argumentacją SKO w Sieradzu przedstawioną na str. 4 i 5 decyzji o sygn. SKO.4161.42-57,64,65.22 z dnia 14 marca 2023 r. w sprawie odmowy uchylenia ostatecznej decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych dla kopalni w Stefanowie Ruszkowskim (decyzja znajduje się w aktach postępowania).

Uzasadnienie wniosku o zlecenie organowi I stopnia uzupełnienia postępowania o uzgodnienie z wójtem Gminy Brzeźnio

Organ I stopnia nie przeprowadził ustawą nakazanego uzgodnienia z wójtem Gminy Brzeźnio, które jest ustanowione w art. 23 ust. 2a pkt 1 w związku z art. 7 ust 2. pgg, co skutecznie pozbawia organ odwoławczy prawa do podjęcia decyzji reformatoryjnej, tj. uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej i merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, co do jej istoty (art. 138 § 1 pkt 2 kpa) z powodu braku określonych ustawą elementów postępowania dowodowego.

Zważyć bowiem należy, że organ odwoławczy dokonując przedmiotowego uzgodnienia w ramach uprawnienia do prowadzenia uzupełniających czynności dowodowych (art. 136 § 1 kpa) naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania (art. 15 kpa), ponieważ byłby autorem projektu koncesji albo odmowy jej wydania przedstawionej do uzgodnienia. Trafnie ocenia taką sytuację procesową Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 15 marca 2023 r. sygn. III SA/GI 815/22.

Dlatego wniosek skarżącego o zlecenie organowi I stopnia uzupełnienia materiału dowodowego w postaci uzgodnienia z wójtem Gminy Brzeźnio, przed rozpoznaniem sprawy przez organ odwoławczy jest uzasadniony. Bowiem organ odwoławczy straciłby przymiot organu drugiej instancji, gdyby był wykonawcą projektu decyzji rozstrzygającej wniosek, co również pozbawiłoby wnioskodawcę prawa do rozpatrzenia wniosku w dwóch niezależnych instancjach.

Stanowisko skarżącego w odniesieniu do wystąpień

W kolejnych pisemnych wystąpieniach wskazuje na tożsame albo zbliżone problemy, które w jego ocenie naruszają jego dobra. Między innymi twierdzi, że nie włada gruntem, którego jest właścicielem.

Otóż EKO 2 sp. z o. o. nie jest związana z żadną umową, nie posiada żadnej nieruchomości, której właścicielem jest Umowne oddanie przez nieruchomości rolnych w dzierżawę przedsiębiorcy - BG Racing nie może stanowić podstawy żądań do zwrotu tych nieruchomości przez EKO 2, ponieważ EKO 2 nimi nie włada. Prawdą jest, iż w przeszłości EKO 2 i BG Racing związały konsorcjum, jednak nie obejmowało ono wejścia EKO 2, jako sukcesora (następcy prawnego) w prawa albo obowiązki BG Racing w odniesieniu do zawartych umów dzierżawy. EKO 2 zawarło z właścicielami nieruchomości położonych w obszarze górniczym odrębne (własne) umowy dzierżawy. Niestety wobec braku porozumienia, co do wysokości czynszu dzierżawnego – prowadzone negocjacje nie zakończyły się zawarciem umowy. Jednocześnie wskazuję, że umowa konsorcjum została rozwiązana w 2022 r. – jednak z uwagi, iż dokument rozwiązujący konsorcjum stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa, nie zostanie dołączony do akt, tym bardziej, że nie ma wpływu na postępowanie koncesyjne. Jeżeli organ odwoławczy wezwie wnioskodawcę do jego przedłożenia – zostanie przedłożony z zastrzeżeniem ochrony wynikającej z tajemnicy przedsiębiorstwa z jednoczesnym żądaniem wyłączenia z akt do odrębnego zbioru dokumentów oraz zastrzeżeniem zakazu dostępu dla stron (podstawa: art. 28ha pgg oraz art. 21 ust. 2 pgg).

Drugim argumentem podnoszonym przez jest nieterminowe prowadzenie rekultywacji przez przedsiębiorcę BG Racing. Otóż EKO 2 nie jest zobowiązana do prowadzenia rekultywacji nieruchomości wykorzystanych przez BG Racing do działalności górniczej, dlatego nie jest właściwym adresatem tych żądań albo zastrzeżeń.

Jednak EKO 2, jako władająca niektórymi gruntami podlegającymi rekultywacji posiada informację, że rekultywacja jest prowadzona przez BG Racing. O powyższym stanowią decyzje Starosty Sieradzkiego o zakończeniu rekultywacji wielu działek albo części działek, ostatnio np. GK.6122.5.1.2022.MA z dnia 27.09.2022 r. działki nr 384/1, 390, 391/2 i 393 (dodać można, iż trudno wykonać rekultywację przed likwidacją zakładu górniczego, o czym poniżej). Warto nadmienić, iż aktualnie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Łodzi zawisła sprawa o uchylenie decyzji, którą określono kierunek

i termin wykonania rekultywacji sygn. II SA/Łd – 888/22, jednak EKO 2 nie jest uczestnikiem tego postępowania.

Trzecim powtarzającym się argumentem jest likwidacja zakładu górniczego prowadzonego w przeszłości przez BG Racing. Otóż EKO 2 nie jest w żaden sposób zobowiązana do przeprowadzenia likwidacji tegoż zakładu i dlatego przedmiotowe zagadnienie nie może mieć wpływu na sytuację procesową wnioskodawcy w postępowaniu koncesyjnym.

Z powszechnie dostępnej wiedzy wiadomo, że BG Racing aktualnie prowadzi likwidację zakładu (trwają roboty górnicze), zapewne na podstawie decyzji Okręgowego Urzędu Górniczego w Kielcach. EKO 2 nie jest stroną w postępowaniu likwidacyjnym i dlatego nie dysponuje adekwatną decyzją (planem), a prośby kierowane do pełnomocnika BG Racing o przekazanie kopii tej decyzji nie odniosły skutku.

Jednak wskazuję, iż o ile organ pierwszoinstancyjny nie otrzymał egzemplarza aktualnie obowiązującej decyzji (zatwierdzonego planu ruchu likwidowanego odkrywkowego zakładu górniczego w Stefanowie Ruszkowskim) – to należy zwrócić się do Okręgowego Urzędu Górniczego w Kielcach o jej przesłanie.

Czwartym zagadnieniem nurtującym są wątpliwości związane z podejrzeniem popełnienia przestępstwa na jego szkodę przez różne osoby. Otóż, o ile są one uzasadnione i mogą być egzekwowane w trybie postępowania karnego – to nie ma przesłanek, aby informować o nich organy administracji publicznej, właściwym adresatem jest policja albo prokuratura. Trudno nie odnieść wrażenia, że są one celowo podnoszone w kolejnych pismach, co zapewne jest ukierunkowane na zniszczenie dobrego wizerunku przedsiębiorcy EKO 2 w odbiorze społecznym, w tym przez administrację publiczną. Można bowiem przyjąć, że osoba wykonująca przez wiele lat zawód w kopalni posiada podstawową wiedzę i rozumie, że zgodnie z art. 10 ust. 3 pgg piaski i żwiry nie są objęte własnością górniczą, a są objęte własnością nieruchomości i dlatego przywrócenie posiadania następuje w trybie cywilnym, na podstawie art. 222 Kodeksu cywilnego. Dlatego P. nie egzekwuje swoich praw, pomimo tego, że wielokrotnie wspomina o ich naruszeniu – trudno dociec.

Ponadto, nie można pominąć oskarżeń kierowanych przez P. wobec pełnomocnika EKO 2 w postępowaniu koncesyjnym. Pełnomocnik wyjaśnił, iż podejrzenia P. nie mają odzwierciedlenia w stanie faktycznym i dlatego są pomówieniami. Kierowanie pod adresem pełnomocnika Spółki pomówień, nie tylko powoduje znieważenie pełnomocnika, ale przede wszystkim narusza interes Spółki. Mając

powyższe na uwadze władze Spółki rozważą podjęcie adekwatnych kroków prawnych w kontekście art. 14 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Jednocześnie w załączeniu przedstawiam oświadczenia jakie P. złożył w związku z naruszaniem dóbr osobistych Bartosza Górnego prowadzącego w przeszłości działalność pod firmą BG Racing Bartosz Górny, co pozwoli na ustalenie stopnia wiarygodności, a być może celu wnoszonych do tego postępowania pism przez (bezprzedmiotowych w ocenie wnioskodawcy).

Stanowisko skarżącego w odniesieniu do wystąpienia

Pismo z dnia 22 marca 2023 r. nie dotyczy niniejszego postępowania i dlatego na podstawie art. 66 § 3 kpa winno zostać zwrócone nadawcy, bowiem trudno ustalić w jakim celu zostało wniesione. Dodatkowo trudno w strukturach administracji publicznej albo wymiaru sprawiedliwości odszukać organ, który byłby właściwy do rozpoznania tego pisma. Organ nie może akceptować takiego stanu, że postępowanie koncesyjne staje się forum do wylewania osobistych żali albo formułowania pomówień, dlatego organ na to pozwala – nie wiadomo. Warto jednak się odnieść do kwestii obowiązywania umów dzierżawy, w kontekście twierdzeń tego pisma. podnosi, że umowy dzierżawy nieruchomości zawarte przez EKO 2 staną się obowiązujące z dniem otrzymania koncesji – czyżby osoba posiadająca tak szeroką wiedzę prawniczą, o czym świadczy argumentacja we wniesionym piśmie, nie wiedziała, iż art. 13 ust. 1a pgg ma zastosowanie wyłącznie do własności górniczej. Trudno nie odnieść wrażenia, iż zastrzeżenia są wnoszone celowo, chociaż nie mają oparcia w prawie.

Na kanwie przedmiotowego pisma warto poczynić uwagę ogólną, otóż osoba skazana, która odbyła karę spłaca swój dług wobec społeczeństwa i dostępuje ekspiacji (odkupienia win). Nie można już potępiać takiej osoby, a publiczne przywoływanie tych faktów narusza jej dobra osobiste (za wyjątkiem przestępstwa pedofilii – wobec tego rodzaju przestępców prowadzony jest rejestr publiczny). W celu oceny stopnia wiarygodności twierdzeń załączam prawomocny wyrok ustalający właściciela wydobytej kopaliny.

Przepraszam organ drugoinstancyjny, że w niniejszym uzasadnieniu nie posługuję się numerami stron albo kart akt, ale organ pierwszego stopnia niestety nie uznał za właściwe zastosowania jednolitej numeracji wszystkich kart tworzących akta, co w mojej ocenie jest błędem. Nie mam pewności czy do przeglądu okazano mi kompletne akta,

wniesione zastrzeżenia odzwierciedla protokół z dnia 18 kwietnia 2023 r., który powinien znajdować się w aktach.

Załączniki

Załącznik nr 1 – pełnomocnictwo wraz z opłatą.

Załącznik nr 2 – pismo do Wojewody Łódzkiego z 6.09.2022 r.

Załącznik nr 3 – oświadczenia

Załącznik nr 4 – wyrok SR i SO w Sieradzu.

dr Rafał Wądołowski
RADCA PRAWNY
(TR – 1455)

złożono podpis elektroniczny

Wyk. R.W.

Egz. nr 1 – ad acta.

Egz. nr 2 – adresat plus odpisy dla organu i stron.

Dokument elektroniczny

UMWL - 2023.04.25.43109

Miejsce i data sporządzenia dokumentu

2023-04-25

Dane nadawcy

RAFAŁ WADOŁOWSKI

URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO BIURO PODAWCZE	
Data wpływu	25-04-2023
Godzina wpływu	8-13
Ilość załączników:	02
URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO	

Dane adresata

90-051 ŁÓDŹ
ŁÓDŹ
AL. MARSZ. JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO 8
Województwo: ŁÓDZKIE
Powiat: M. ŁÓDŹ
Gmina: ŁÓDŹ-ŚRÓDMIEŚCIE

ODWOŁANIE

do Ministra Klimatu i Środowiska od sygn. GKIII.7422.79.2022.2023.MK

jak w zał

Załączniki:

1.

Odwołanie do Ministra Środowiska podpis elek.pdf - zał

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć oprogramowania do weryfikacji podpisu. Data złożenia podpisu:
2023-04-25T01:16:11.817+02:00

Podpis elektroniczny

URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO DEPARTAMENT GEODEZJI, KARTOGRAFII I GEOLOGII	
Data wpływu	26-04-2023 18:49
Ilość załączników:	1

Jan Piotr Kantyła
Geolog Województwa Łódzkiego

